

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή.,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι.,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Ἰανουάριος 2018 | 4319

ΤΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΤΙ ΑΥΡΙΟ!

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ἐλκυστικὸς καὶ ὑπουλος ἢ ἀναβολή. Δὲν μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἔργου μας, τῶν ἀποφάσεών μας. Ἀπλῶς μᾶς ὑποκινεῖ καὶ μᾶς παρακινεῖ στὴν ἀναβολή τους. Τί σήμερα, τί αὐριο! Καὶ τὸ αὐριο εἶναι ὅπωςδήποτε πιὸ βολικὸ ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀφοῦ μᾶς διευκολύνει, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν κόπο καὶ τὴν προσπάθεια. Χρειάζεται, λοιπόν, πολλὴ προσοχή, διότι ἡ ἀναβολὴ εἶναι λίγο-πολὺ στὴ φύση μας. Δὲν τὴν φοβόμαστε τὴν ἀναβολή. Οὔτε σταθμίζουμε εὐκόλα τὶς συνέπειές της. Μᾶς καθησυχάζει καὶ μᾶς παραπλανᾷ. Πρόκειται γιὰ τὴν πιὸ ὑπουλη τακτικὴ ἀποδιοργανώσεως, τόσο στὶς καθημερινές μας δραστηριότητες, ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ μας ἀγώνα. Παραπέμπει ὅλα τὰ ἔργα στὸ αὐριο, στὸ μέλλον, δηλαδὴ στὸ ποτέ.

Καὶ αὐτὰ δὲν συμβαίνουν μόνο σὲ στιγμὲς ἀδυναμίας ἢ κοπώσεως. Μπορεῖ νὰ γίνουν μόνιμη κατάσταση. Ὑπάρχουν συχνὰ περιπτώσεις ποὺ τὸ καθῆκον τῆς στιγμῆς μᾶς τρομάζει ἢ ἔστω μᾶς κουράζει. Θέλουμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε. Δὲν τὸ ἀπορρίπτουμε. Δὲν τολμᾶμε νὰ τὸ ἀπορρίψουμε. Καὶ ἡ δικαιολογία πρόχειρη ἔρχεται νὰ συνηγορήσει. Δὲν θὰ παραμελήσω τὸ καθῆκον μου, λέμε. Μόνο τὸ ἀναβάλλω. Δὲν τὸ κάνω σήμερα. Θὰ τὸ κάνω αὐριο. Τὸ ἴδιο εἶναι. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς καὶ τίμιοι μὲ τὸν ἑαυτό μας. Ἡ ἀναβολὴ στὴν πραγματικότητα δὲν σημαίνει τὶς πιὸ πολλὰς φορές ἀναβολή. Σημαίνει ματαίωση. Σημαίνει καταστροφή. Τὸ «ἐς αὐριον τὰ σπουδαῖα», ποὺ κόστισε τὴ ζωὴ στὸν ἀρχαῖο ἄρχοντα, δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μεμονωμένη ἱστορικὴ συγκυρία μὲ τρομακτικὲς καὶ ἀνεπανόρθωτες συνέπειες. Εἶναι ἓνα ἐπαναλαμβανόμενο τραγικὸ γεγονός τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε: Τὸ αὐριο δὲν μᾶς ἀνήκει. Τὸ σήμερα μόνο εἶναι δικό μας. Ἄλλωστε τὸ «αὐριο», μὲ μιὰ τέτοια νοοτροπία, ποτέ δὲν γίνεται «σήμερα». Μένει πάντα «αὐριο». Καὶ ἂν οἱ συνέπειες τῆς ἀναβολῆς καὶ τῆς ἀναβλητικότητος εἶναι καταστρεπτικὲς στὶς καθημερινὲς δοσοληψίες, γίνονται ἀληθινὰ τραγικὲς στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Οἱ θεοφώτιστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔβλεπαν ἐδῶ καθαρὰ τὸ δάχτυλο τοῦ Πονηροῦ, τὶς μεθοδεῖες τοῦ Σατανᾶ. Νὰ πῶς μᾶς παρουσιάζει τὸν κίνδυνο τῆς ἀναβολῆς ὁ φωστῆρας τῆς Καππαδοκίας, ὁ Μ. Βασίλειος. Βαθιὰ ψυχολογημένες οἱ παρατηρήσεις του. Τί μᾶς λέει:

«Ὁ Διάβολος μᾶς συμβουλεύει: Δώστε τὸ σήμερα σὲ

μένα καὶ τὸ αὐριο τὸ δίνετε στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει: Σήμερα καὶ ὄχι αὐριο νὰ προσέξουμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ παραγγέλματά Του. Πρόσεξε νὰ καταλάβεις τὴν πονηριὰ τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν τολμᾶει νὰ συμβουλευθεῖ τὴν πλήρη ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό. Ξέρει ὅτι εἶναι πολὺ βαρὺ νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ Χριστιανοί. Μεθοδεύει ὅμως τὴ δουλειά του μὲ ἀπατηλὰ τεχνάσματα. Εἶναι ἄριστος μάστορας γιὰ νὰ κακοποιεῖ. Ξέρει καλὰ ὅτι μόνο στὴν παρούσα στιγμὴ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ κάθε πράξη μόνο στὸ παρὸν πραγματοποιεῖται. Κλέπτοντας, λοιπόν, ἀπὸ ἐμᾶς τὸ σήμερα, μὲ τὰ πονηρὰ τεχνάσματά του, μᾶς ἀφήνει νὰ ζοῦμε μονάχα μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ αὐριο. Ὑστερα, ὅταν ἔλθει ἡ αὐριανὴ ἡμέρα, πάλι ἔρχεται ὁ κακὸς αὐτὸς σύντροφος, νὰ ἀξιώσει τὸ σήμερα γι' αὐτὸν καὶ τὸ αὐριο γιὰ τὸν Κύριο. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀφαιρώντας, χωρὶς νὰ τὸ παίρνουμε εἶδηση, μὲ τὴν ἡδονὴ τὸ παρὸν καὶ ἀφήνοντάς μας μὲ ψεύτικες ἐλπίδες τὸ μέλλον, μᾶς ἐξαπατᾷ καὶ κάνουμε τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε».

Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε: Τὸ αὐριο δὲν μᾶς ἀνήκει. Τὸ σήμερα μόνο εἶναι δικό μας. Καὶ ἂν οἱ συνέπειες τῆς ἀναβολῆς καὶ τῆς ἀναβλητικότητος εἶναι καταστρεπτικὲς στὶς καθημερινὲς δοσοληψίες, γίνονται ἀληθινὰ τραγικὲς στὴν πνευματικὴ ζωὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπιμένει νὰ προσέξουμε τὸ σήμερα, τὸ τώρα: «**Σήμερα ἂν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσπε... Ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται...**» (Εβρ. γ' 7, 13). «**Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἴδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας**» (Β' Κορινθ. στ' 2). Ἡ σωτηρία μας, τὸ μέλλον μας, τὸ γίνω καὶ τὸ οὐράνιο, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀπὸ τὸ πῶς ζοῦμε τώρα τὴν κάθε στιγμὴ. Τὸ αὐριο, τὸ ἐπόμενο, εἶναι τελείως ἀβέβαιο καὶ δὲν γνωρίζουμε ἂν θὰ τὸ προλάβουμε, ἂν θὰ τὸ ἔχουμε στὴ διάθεσή μας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁποῖος, μὲ τὴν παγίδα τῆς ἀναβολῆς, παραμελεῖ τὸ παρὸν, τὸν «**εὐπρόσδεκτον καιρὸν**» (Β' Κορινθ. στ' 2), δὲν μπορεῖ νὰ λέει πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ ἐπιτυχία μας στὴ ζωὴ καὶ ἡ πρόοδος μας ἢ πνευματικὴ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ τὸ σήμερα. Ἄς μὴν ὑποκύπτουμε, λοιπόν, στὸν πειρασμὸ τοῦ αὐριο, μάλιστα τώρα στὴν ἀρχὴ τῆς νέας χρονιᾶς.

Η ΕΙΔΗΣΗ από τὸ «Ἀστυνομικὸ Δελτίο». Ἀντι-κατοπτρίζει μιὰ θλιβερὴ καὶ τραγικὴ πραγματικότητα. Δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν κορυφὴ τοῦ παγόβουνου σὲ μιὰ ἀφιλόξενη θάλασσα, τὴν κοινωνία μας, ποὺ κρύβει ἀναρίθμητα κρυφὰ καθημερινὰ δράματα: «Στὴν ὁδὸ ... βρέθηκε νεκρὴ στὸ διαμέρισμά της ἡ ... ζοῦσε μόνη. Οἱ γείτονες γνώριζαν ἀπλῶς τὴν διαμονή της...».

Τέτοια «συμβάντα» κατάντησαν τὸν τελευταῖο καιρὸ τόσο συχνά. Σὲ μιὰ πόλη, ὅπως ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Ἀθήνας, μὲ πληθυσμὸ γύρω στὰ τέσσερα ἑκατομμύρια, αὐτὸ τὸ «ζοῦσε μόνη», ἄραγε προκαλεῖ τὸν ἀνάλογο προβληματισμό; Μᾶς

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν βρίσκει τὴν ἰσορροπία της παρὰ μονάχα στὴν ἀγάπη. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργημένος γιὰ τὴν ἀγάπη. Ὄταν περιορίζεται στὸν ἑαυτὸ του φτωχαίνει. Μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ, δὲν ἔχει κανένα νόημα. Εἶναι ἔρημιά, πνευματικὴ Σαχάρα. Ἡ μοναξιά ἐπομένως, σὲ τελευταία ἀνάλυση, εἶναι ἀπουσία ἀγάπης. Ἀπουσία Θεοῦ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

συγκλονίζει τὸ τραγικὸ γεγονὸς νὰ πεθαίνουν ἄνθρωποι μόνοι καὶ ἀβοήθητοι, ὄχι σὲ μακρινὲς ἔρημιές, ἀλλὰ στὶς πολυθόρυβες πόλεις; Φυλακισμένοι στὸν ἀτομισμὸ μας, μόνο στὰ δικά μας προβλήματα, δὲν μᾶς μένει καθόλου καιρὸς καὶ διάθεση νὰ σκεφθοῦμε καὶ κάποιους πολὺ κοντινοὺς μας ποὺ σβήνουν στὴν ἐγκατάλειψη καὶ τὴν μοναξιά. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς,

πὼς πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶναι «νεκροὶ» πολὺ πρὶν πεθάνουν, θαμμένοι μέσα στὴν λησμονιὰ καὶ τὴν ἀπάνθρωπη ἐγκατάλειψη, ἔχουν παιδιά, παιδιά πολυευεργετημένα ἀπὸ τὶς θυσίες τους. Ἔχουν παιδιά, ἔχουν συγγενεῖς, εἶχαν φίλους καὶ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ τώρα στὴν ἀνάγκη τους δὲν ἔχουν κανένα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ τοὺς παγώνει θανάσιμα πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό τους. Καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερος θάνατος ἀπὸ αὐτόν. Νὰ πεθαίνει κανεὶς ὄχι ἀπὸ ἔλλειψη τροφῆς, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλλειψη στοργῆς, ἀπὸ τὸν λοιμὸ τῆς μοναξιάς, τῆς ἐγκαταλείψεως, τῆς ἀχαριστίας.

Μεγάλο καὶ πολυσύνθετο κοινωνικὸ πρόβλημα. Ὑπάρχει ἡ μοναξιά ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη, ὅπως ὑπάρχει καὶ ἡ μοναξιά ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ἔρημιὰ ἀπὸ

τὴν ἀπουσία τῆς ἀγάπης. Σ' αὐτὴ τὴν μοναξιά αὐτοκαταδικάζεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, κλεισμένος στὴν ἐγωπάθειά του. Ἡ ἀπομόνωση φέρνει τὴν μόνωση. Ἀρνεῖται νὰ συμπαρασταθεῖ στὴν μοναξιά τῶν ἄλλων καὶ δημιουργεῖ τὴν δική του μοναξιά. Μιὰ μοναξιά, ἀληθινὴ ἔρημιά, χειρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη.

—Ποιὸ εἶναι τὸ κύριο πρόβλημά σας; ρώτησαν τὶς ἐκπροσώπους βελγικῶν γυναικείων ὀργανώσεων. Καὶ ἡ ἀναπάντεχη ἀπάντησή τους: Ἡ μοναξιά. Πάσχουμε κυριολεκτικὰ ἀπὸ μοναξιά.

Δὲν εἶναι ὑπερβολή. Πάρα πολλοὶ ζοῦν μόνοι καὶ ἔρημοι μέσα στὶς πολυθόρυβες πόλεις, ἀνάμεσα σὲ πλήθη ἀνθρώπων. Αἰσθάνονται μόνοι ἀνάμεσα σὲ συναδέλφους, πλάι στὶς παρέες τους, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς τους. Ἐτσι ἡ ἔρημιὰ ἀπλώνεται τρομερὴ μέσα στὶς ψυχές. Τοπικὰ ζοῦν κοντὰ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους. Τροπικὰ ζοῦν στὴν ἔρημιά. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ τραγικὸ. Αὐτὰ τὰ στεγανὰ τῆς ἀδιαφορίας εἶναι τὰ πιὸ κουραστικά. Νὰ πλησιάζεις τὸν ἄλλο μὲ ὅλο τὸν αὐθορμητισμὸ σου, μὲ ὅλη τὴν καλὴ σου διάθεση καὶ νὰ τὸν αἰσθάνεσαι ἀμπαρωμένο, ὅταν δὲν τὸν νιώθεις ἐχθρικό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπαψε νὰ εἶναι ἄνθρωπος, γιατί ἀρνήθηκε τὴν ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη ποὺ κάνει ἄνθρωπο τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τὰ βασανιστικὰ ἐρωτήματα: Γιατὶ οἱ φιλικές, οἱ ἀδελφικές, οἱ εἰλικρινεῖς σχέσεις ἔγιναν μηχανικές, τυπικές, ψυχρές; Γιατὶ τὴν θέση τῆς ἀγάπης τὴν πῆρε ἡ ὑστεροβουλία, ὁ ὑπολογισμὸς, τὸ συμφέρον; Γιατὶ ἀντὶ γιὰ εἰλικρίνεια συναντᾶ κανεὶς τὴν σκοπιμότητα, τὴν καχυποψία; Γιατὶ βλέπει τὸν ἄλλο ὄχι σὰν ἀδελφὸ, ἀλλὰ σὰν ἀπειλή, σὰν ἀντίπαλο; Νὰ γιατί, ὕστερα τὰ δράματα τῆς μοναξιάς.

Γιατί; Μὰ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν βρίσκει τὴν ἰσορροπία της παρὰ μονάχα στὴν ἀγάπη. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργημένος γιὰ τὴν ἀγάπη. Ὄταν περιορίζεται στὸν ἑαυτὸ του φτωχαίνει. Μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ, δὲν ἔχει κανένα νόημα. Εἶναι ἔρημιά, πνευματικὴ Σαχάρα. Ἡ μοναξιά ἐπομένως, σὲ τελευταία ἀνάλυση, εἶναι ἀπουσία ἀγάπης. Ἀπουσία Θεοῦ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Καὶ ὅπου ἀπουσιάζει ἡ ἀγάπη ἀπουσιάζει καὶ ὁ Θεός. Κι ἐμεῖς δὲν βρίσκουμε συχνὰ ἀγάπη, γιατί δὲν προσφέρουμε ἀγάπη. Ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης δὲν θὰ ἀργήσει νὰ καρποφορήσει. Βάλτε ἀγάπη καὶ θὰ βρεῖς ἀγάπη. Ἡ ἀνταπόκριση βρίσκεται στὴν ἴδια τὴν ἀγάπη ποὺ ἀντανακλᾶται σ' αὐτόν ποὺ τὴν προσφέρει. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ φέρνει τὸν συνάνθρωπο πολὺ κοντὰ, τὸν κάνει πλησίον, ἀδελφὸ. Σφυρηλατεῖ ἀκατάλυτους δεσμούς. Φυγαδεύει τὴν μοναξιά.

Ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας

«Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν θεηγόρον Γρηγόριον· τὸ πάνσοφον στόμα τοῦ Πνεύματος· τὸν λαμπρὸν φωστήρα τῆς οἰκουμένης· τὸ μέγα τῆς Ἐκκλησίας περιήχημα· τὸ κλέος Ὁρθοδοξίας τὸ πανθαύμαστον· θεολογίας τὴν βρῦσιν· τῶν θείων δογμάτων τὸν ἀέναον ποταμὸν· τὰ οὐρανόβρυτα χεῖλη· τῆς σοφίας τὸν θησαυρόν· τοῦ Χριστοῦ τῆς ποιμένης τὸν φύλακα· διώκτην αἰρετιζόντων ἰσχυρότατον· τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλώπισμα...»

Δίκαιος ἔπαινος γιὰ τὸν μεγάλο ἱεράρχη, τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε τὸ 329 κι ἡ παιδική του ἡλικία πλάσθηκε μὲ διδάγματα καὶ παραδείγματα χριστιανικά. Ἡ φύση του ἔκλινε στὴν ἀπομόνωση καὶ τὴν ἥσυχη σκέψη, ἀλλ' οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ ἡ θέση του στὴν Ἐκκλησία τὸν ἀνάγκασαν συχνὰ νὰ ἀναμιχθεῖ δραστήρια στὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Ἐγίνε Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, πολέμησε μὲ δύναμη τοὺς Ἀρειανούς, ἀναδείχθηκε μέγας θεολόγος μὲ τὰ συγγράμματά του, ποιητῆς βαθυστόχαστος μὲ τὰ ποιήματά του. Ὅλη του ἡ ζωή, ὅλες οἱ πτυχές τῆς δράσεώς του, ὅλο του τὸ συγγραφικὸ ἔργο, διαπνέεται ἀπὸ τὴν βαθιά του πνευματικότητα. Μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἀφήνει ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ καθοδηγεῖται. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὁδηγός του. Ἡ θεοκεντρικὴ του γραμμὴ ὀλοφάνερα μᾶς παρουσιάζεται σ' ὅλη του τὴν ζωή. Τὸ σύνθημά του ἦταν νὰ δίνει τὰ πάντα καὶ τὸν ἑαυτὸ του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γράφει: «Δίδωμι τὰ ἔμμαντοῦ πάντα καὶ ἔμμαντὸν τῷ Πνεύματι».

Ἐξαίρετο σύνθημα γιὰ τὴν καθημερινή μας ζωή, ποὺ τόσες δυσκολίες παρουσιάζονται καὶ συχνὰ ἀπογοητευόμαστε. Πόσο διαφορετικὰ θὰ ἀντιμετωπίζαμε τὰ πάντα, ἂν παραδίναμε τὸν ἑαυτὸ μας στὸν Θεό! Πόση γαλήνη δὲν θὰ νιώθαμε καὶ μέσα στὶς τραγικότερες συμφορές! Ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν θεολόγο, ποὺ δοκίμασε κατατρεγμοὺς καὶ πόνους πολλούς.

Τὴ νύχτα τοῦ Μ. Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 379, ἐνῶ ὁ Ἱεράρχης μας βάπτιζε τοὺς κατηχούμενους στὴν Βασιλεύουσα, ἕνα πλῆθος ἐνόπλων αἰρετικῶν ὀρμοῦν μὲ φωνές, ἀπειλές καὶ ὕβρεις, λιθοβολώντας τὸ ἐκκλησιασμά. Μερικοὶ πληγώνονται. Ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Γρηγόριος τραυματίζεται ἀπὸ λιθάρι ποὺ βέβηλο χέρι τοῦ ἔριξε. Τὸ αἷμα τὸν περιλούει, ἀλλὰ δὲν κινεῖται. Ἄν ἀφήσει τὴν θέση του καὶ φύγει, ὁ λαὸς θὰ σκορπίσει ἀλαφιασμένος. Μένει ἤρεμος καὶ ἀπτώπος καὶ συνεχίζει τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἱεροῦ του καθήκοντος.

Γράφει μετὰ τὰ τρομερὰ συμβάντα στὸν Ἐπίσκοπο Τυάνων Θεόδωρο: «Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ Μ. Σαββάτου ἦταν

περισσότερο ἀπὸ φοβερὰ; Τὰ θυσιαστήρια τοῦ Θεοῦ ὑβρίστηκαν. Τὰ θεῖα μυστήρια σκορπίστηκαν. Καὶ ἐμεῖς μέναμε ἀτάραχοι στὸ κέντρο ὄλων αὐτῶν τῶν ἐκτρόπων καὶ ἐκείνων ποὺ λιθοβολοῦσαν. Καὶ μόνο ὄπλο καὶ φάρμακο κατὰ τῶν λιθασμῶν εἶχαμε τὶς προσευχές μας...». Καὶ προσθέτει συμπεραίνοντας: «Τὸ πιὸ μεγάλο εἶναι ἡ μακροθυμία καὶ τὸ νὰ δίνουμε στοὺς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους πάσχουμε τὸ ὑπόδειγμα τῆς μακροθυμίας... Νομίζουμε πὼς εἶναι μεγάλο πράγμα ἡ δικαία τιμωρία τῶν ἐνόχων. Καὶ συμφωνῶ ὅτι εἶναι μεγάλο, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι χρήσιμο στὴν διόρθωση τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερο καὶ θεϊκότερο εἶναι τὸ νὰ καρτεροῦν καὶ ὑπομένουν οἱ πάσχοντες. Ἐκεῖνο, ἡ τιμωρία, κλείνει τὸ στόμα τῆς κακίας, αὐτὸ, ἡ ἀνοχή, τοὺς πείθει νὰ εἶναι χρηστοί».

Ἐπέροχα λόγια ἠγέτη, ποὺ ξέρει καὶ τῆς ποινῆς τὸ ὠφέλιμο καὶ ἐφαρμόζει τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας τὸ μεγαλειῶδες!

Δὲν φωτίζει μὲ τὸ λαμπρὸ του παράδειγμα ὁ ἅγιος Γρηγόριος μόνο τῆς ἀνοχῆς τὸν δρόμο. Καὶ τῆς γνήσιας ταπεινοσύνης μᾶς δείχνει τὸ μονοπάτι.

Ἀνέβηκε στὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἐκλογή, στὴν ὁποία πῆρε μέρος ὅλη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἀνατολῆς. Μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες του ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν κατέκτησε τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Ὁ αὐτοκράτορας τὸν ἐκτιμοῦσε βαθιά. Ἀλλ' ὅταν μικρόψυχοι ἄνθρωποι τὸν πολέμησαν μὲ ποταπὰ μέσα, ὁ Γρηγόριος, γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας, ὑπεχώρησε, παραιτήθηκε, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα, γύρισε στὴ Ναζιανζό, ὅπου ἀνέλαβε τὴν διαποίμανση τῆς ἐπισκοπῆς της. Καὶ στὴν πράξη αὐτὴ φαίνεται ἡ μεγάλη του πνευματικότητα. Δὲν θεωρεῖ καθόλου ὑποτιμητικὸ ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νὰ γίνεῖ ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ. Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολούθησε σ' ὅλη του τὴν ζωή. Στὴν θέση τοῦ «ἐγώ» εἶχε ἕνα σύνθημα: Ὅλα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅλα στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦταν ὁ μορφωμένος, ἀλλὰ καὶ βαθιὰ καλλιεργημένος Ἱεράρχης. Στὸν πρῶτο του «Θεολογικὸ» λόγο ὑπάρχει ἡ ὑπέροχη φράση: «Μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον».

Τόσο ἡ καρδιά του καὶ τὸ πνεῦμα του ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ!

Σ' ὅλα του τὰ ἔργα, στὰ συγγράμματά του καὶ στοὺς λόγους του, μὰ περισσότερο στὰ ποιήματά του νιώθουμε τὴν ἀκλόνητη πίστη του στὸν τριαδικὸ Θεό, τὴν ἀφοσίωση στὸν Χριστό, τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαρνήσεως κάθε κοσμικοῦ ἀγαθοῦ, τὴν ἀγάπη του στὴν προσευχὴ καὶ στὴν ἐσωτερικὴ ζωή.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει· ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραήλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1θ' 1-8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α' 29-34

ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. καὶ γὰρ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. καὶ γὰρ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ...» (Ἰωάν. α' 29)

Ὁ ἀσκητὴς καὶ προφήτης, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, βλέπει τὸν Ἰησοῦ. Τὸν βλέπουν ταυτόχρονα καὶ οἱ γύρω του. Μὰ ἐκεῖνοι μένουν στὴν ἀνθρώπινη ἐμφάνιση. Ἀντικρῦζουν τὸ πρόσωπο. Καὶ δὲν προκαλεῖται μέσα τους καμμία ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Ὁ Ἰωάννης, φωτισμένος καὶ διδαγμένος ἀπὸ τὸ Θεό, εἰσδύει στὸ μυστήριο. Διακρίνει τὸν Θεάνθρωπο. Αἰσθάνεται τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ποὺ σὰν ἀμνὸς προχωρεῖ στὸ Σταυρό, γιὰ νὰ λυτρώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καὶ τὸ φωνάζει: Νά, μπροστά μας εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ καὶ ἄμωμο σφάγιο.

Ἄς δανεισθοῦμε γιὰ λίγο τὰ μάτια τοῦ Ἰωάννη, γιὰ νὰ κοιτάξουμε τὸν Ἰησοῦ.

Τί σημαίνει ἁμαρτία;

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ. Τότε, ποὺ ὁ Ἰωάννης ἔδινε αὐτὴ τὴ μαρτυρία, ὁ λόγος του ἦταν μιὰ προφητεία. Σήμερα εἶναι μιὰ πραγματικότητα. Ὁ Λυτρωτὴς ἔχει πιά θυσιασθεῖ. Εἶναι τὸ «**ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον**» (Ἀποκ. ε' 12) γιὰ τὴν ἀπολύτρωσή μας.

Ἄς τὸν φέρουμε λίγο μὲ τὴ σκέψη μπροστά μας. Διατηρεῖ ἀκέραια τὰ στίγματα τοῦ πάθους. Τὸ αἷμα τὸν λούζει. Τὸ ἀγνὸ πορφυρὸ τοῦ αἵμα. Οἱ κόκκινες λωρίδες λάμπουν. Καὶ μὲ τὴ λάμψη τους μᾶς μιλοῦν. Μᾶς λένε πόσο στοιχίζει τὸ κάθε μας παράπτωμα, ἢ ὅποιαδήποτε ἁμαρτία.

Συχνὰ κάνουμε στὸν ἑαυτό μας μιὰ συγκατάβαση. Τοῦ δίνουμε πιστοποιητικὸ ἀμνηστίας. Ἄμαρτήσαμε, καὶ λέμε. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἁμαρτία; Δὲν εἶναι κάτι σοβαρό. Εἶναι ἓνα λάθος. Ἐνα μικρότερο ἢ μεγαλύτερο γλίστρημα στὸ δρόμο σου, ποὺ μπορεῖς εὐκολὰ νὰ τὸ ἐπανορθώσεις, σηκώνοντας τὸ πόδι καὶ προχωρώντας.

Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἔτσι. Ἡ ἐπιπόλαια αὐτὴ ἀντίληψη δὲν ἐκφράζει τὴν πραγματικότητα. Δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σταθμίσει τὴ σοβαρότητα τοῦ κάθε μας παραπτώματος. Μόνο ἀποτελεῖ μιὰ εὐκολὴ δικαιολογία. Ἐνα κατάπλασμα στὴν πληγωμένη μας ψυχὴ.

Τὴν πραγματικότητά μας τὴν ἀποκαλύπτει τὸ ἐσφαγμένο ἀρνίον, ὁ Ἰησοῦς. «**Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται**» (Ἠσ. νγ' 4).

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά μας εἶναι κάτι τὸ φοβερό. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ, χρειάστηκε νὰ γίνῃ κάτι μεγάλο. Νὰ ματώσουν οἱ παλάμες καὶ ἡ πλευρὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀφήσει τὴν πνοή του ἐπάνω στὸ Σταυρό.

Ἀτενίζοντάς τον μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὴ σο-

βαρότητα τοῦ θέματος. Βλέποντας τὶς ὀλοπόρφυρες σταγόνες νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ ποῦμε: «Χριστέ μου, Χριστέ μου, συγχώρεσέ με. Κι ἐγὼ ποτὲ πιά δὲν θὰ κάνω νὰ τρέξει καινούριο αἷμα ἀπὸ τὶς πληγές σου μὲ νέα μου παραπτώματα».

Ἡ ἔνταση τῆς θείας ἀγάπης.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

Κοιτάξτε τον γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ἐτσι μπορεῖτε νὰ σκεφθεῖτε πόσο στοιχίζει ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ νοιώθετε μιὰ πλημμύρα ἀγάπης, θεϊκῆς ἀγάπης, νὰ σᾶς τυλίγει. Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν παρουσία του, μᾶς κάνει αἰσθητὴ τὴν ἀπέραντη θεία ἀγάπη. Ἀντικρῦζοντάς τον δοκιμάζουμε τὸ ρῖγος, ποὺ δοκίμασε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔλεγε: «**ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε**» (Ρωμ. ε' 8).

Τὴ θυσία του δὲν τὴν ἐπέβαλε καμμιὰ ἀνάγκη, καμμιὰ ὑποχρέωσή του. Τὴν ἐνέπνευσε ἡ ἀγάπη. Ντύθηκε τὸν πορφυρὸ, αἱμάτινο χιτῶνα, γιὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἀγαπάει μὲ μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς. Μὲ μιὰ ἀγάπη καθαρὴ καὶ ἀγνή. Ἐλεύθερη ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἰδιοτέλεια κί' ἀπὸ πλάγιο σκοπὸ.

Δὲν ἔχουμε ἀντίστοιχο περιστατικὸ στὴ γῆ, γιὰ νὰ τὸ χρῆσιμοποιήσουμε σὰν παράδειγμα, σὰν μιὰ εἰκόνα, ποὺ θὰ μᾶς βοηθοῦσε νὰ πλησιάσουμε μὲ τὴ σκέψη καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ θεϊκὴ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀγγίζεται μὲ τὸ λογικὸ καὶ δὲν περιγράφεται μὲ τὸν προφορικὸ λόγο ἢ τὴν πέννα. Μόνο τὸ στοχαστικὸ ἀντίκρουσμα τῶν πληγῶν του καὶ τοῦ αἵματός του μᾶς βοηθάει νὰ τὴ ζήσουμε μὲ τὴν καρδιά. Νὰ αἰσθανθοῦμε στὸν πιὸ δυνατὸ βαθμὸ τὴ συγκίνηση, τὸ δέος, τὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Κι' αὐθόρμητα στὰ χεῖλη θὰ ῥθοῦν ἡ ἔκφραση τῆς εὐχαριστίας κί' οἱ λόγοι τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἀδελφοί μου, δὲν εἶναι χωρὶς λόγο τὸ ὅτι ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς δημόσιας ζωῆς τοῦ Κυρίου ὁ Πρόδρομος ἐπισημαίνει τὸ μεγάλο σκοπὸ, τὴ θυσία, καὶ βλέπει μὲ τὰ προφητικά του μάτια τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ σὰν ἀμνὸ σφαγιαζόμενο. Θέλει νὰ μᾶς μάθει νὰ βλέπουμε κί' ἐμεῖς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ μεγάλο μας ἀρχηγό. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό: νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπ' τὴν ἁμαρτία.

Νὰ καιρόμαστε τὴ θεϊκὴ ἀγάπη. Νὰ ἀπολαμβάνουμε δηλαδὴ στὸ ἀκέραιο τὰ μεγάλα δῶρα τοῦ Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ.

«Ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἠσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης,

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. δ' 7 - 13
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ' 12 - 17

πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

ΦΩΣ ΜΕΓΑ

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα».

ΔΥΣΚΟΛΗ ἡ περιγραφή. Ὅ,τι χρώματα κι ἂν χρησιμοποιήσει κανεὶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ζωγραφίσει τὴν ψυχικὴ νέκρα στὴν ὁποία βρισκόταν τότε ὁ κόσμος, παρ' ὅλα τὰ λίγα φῶτα ποὺ θαμπόφεγγαν. Σκοτάδι σκέπαζε τὴ γῆ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε δεσμώτης μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἀγνοίας, τῆς δεισιδαιμονίας, τῆς εἰδωλολατρίας. Πουθενὰ φῶς. Ἡ ἀλήθεια διέφευγε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ αὐτοὶ οἱ λαοὶ ποὺ εἶχαν παρουσιάσει κάποια πρόοδο, βρῖσκονταν σὲ κατάπτωση.

Α) Τὸ μεγάλο φῶς.

Μέσα στὴν ἐφιαλτικὴ ἐκείνη νύχτα, ἔλαμψε «φῶς μέγα». Ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης. Τὸ Φῶς, ποὺ διέλυσε τὰ σκοτάδια καὶ ἔδωσε σὲ ἄτομα καὶ λαοὺς τὸν δείκτη τῆς ζωῆς.

Γι' αὐτό, γεμάτος ἐνθουσιασμὸ καὶ βαθιὰ συγκίνηση ὁ Προφήτης φωνάζει: «Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα». Δὲν εἶναι ὁ Κύριος ἓνα ὁποιοδήποτε φῶς γιὰ τὸν κόσμο. Φῶτα ἀνθρώπινα εἶχαν προβάλλει διὰ μέσου τῶν αἰώνων πολλὰ στὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φῶτα, τὰ συστήματα, οἱ φιλοσοφίες, παρὰ τὶς μεγάλες καὶ πομπώδεις ὑποσχέσεις τους, στὴν πραγματικότητα ἦταν «φῶτα, χίλια φῶτα, μὰ δὲν ἦταν τὸ Φῶς». Ἦταν σταγόνες, μὰ δὲν ἦταν ἡ Πηγὴ. Δὲν ἦταν Ἐκεῖνος ποὺ ξεδιψάει τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀναμορφώνει, τὸν λυτρώνει καὶ τὸν μεταμορφώνει σὲ νέον ἄνθρωπο.

Ὁ Κύριος ὅμως εἶναι «φῶς μέγα». Τὸ μοναδικὸ φῶς. Ἡ μόνη Ἀλήθεια. Εἶναι ὁ Θεός. «Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰω. α' 5), διακηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ εἴκοσι αἰῶνες τώρα φώτισε τὸν ἄνθρωπο, ἀναμόρφωσε ἄτομα καὶ λαοὺς.

Β) Καὶ σήμερα φῶς.

Ὁ Κύριος δὲν εἶναι «φῶς μέγα» μόνο γιὰ τὸ παρελθόν. Κάθε ἐποχὴ ἔχει ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ θείου φωτός. Καὶ ἡ δική μας ἐποχὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θεία Του ἀκτινοβολία. Κι ἄς εἶναι ἐποχὴ ἀναπτύξεως τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνικῆς προόδου καὶ τῶν διαστημικῶν κατακτήσεων. Εἶναι καὶ σήμερα τὸ φῶς ποὺ φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο στὴ ζωὴ του. Μὲ βασικὴ ὅμως προϋπόθεση νὰ μὴν κλείσει ὁ ἄνθρωπος τὰ μάτια του, νὰ μὴν ἀρνεῖται

τὸ φῶς.

Γιατὶ συμβαίνει συχνὰ αὐτό. Καὶ ὁ λόγος, «ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ», ὅπως βεβαιώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς (Ἰω. γ' 20). Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ στὴν ἀμαρτία, στὴν παρανομία, στὴ φαυλότητα, στὴν ἀπάτη, ποὺ θησαυρίζει μὲ ἀδικίες ἢ καταπατεῖ τὴν τιμὴ τοῦ συνανθρώπου του, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ θέλει τὸ φῶς. Γιατὶ τὸ φῶς θὰ ἀποκαλύψει τὶς φαυλοτητές του. Ἔτσι φθάνει νὰ ἀρνεῖται τὸν Χριστὸ μὲ τὴ δικαιολογία πὼς εἶναι προοδευμένος, συγχρονισμένος, φωτισμένος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλα φῶτα.

Καὶ φθάνει σ' αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ θεόπνευστος λόγος: Ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους «τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ» (Ἰω. ιβ' 40). Γίνονται ἔτσι τυφλὰ ὄργανά του. Πολεμοῦν τὸ «φῶς» μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι τὸ φῶς!

Γ) Ὁ Χριστός, τὸ μοναδικὸ φῶς.

Ἀλλὰ ὅσο κι ἂν τὸ πολεμοῦν, ὁ Κύριος θὰ παραμένει «φῶς» γιὰ κάθε ἐποχὴ, γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ κάθε οἰκογένεια, γιὰ κάθε κοινωνία. Θὰ εἶναι «φῶς μέγα», ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς, ποὺ δίνει κατευθύνσεις καὶ τονώνει τὸν ἄνθρωπο στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως νὰ προσφέρουμε ἐμεῖς τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωσή μας πρὸς τὸ Φῶς.

Καὶ ἡ πίστη μας αὐτὴ, θὰ μεταφράζεται σὲ ἀγῶνα ποὺ πρέπει νὰ κάνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν τὸν τιμητικὸ τίτλο: «υἱοὶ φωτός». Πρῶτα αὐτοὶ νὰ καλλιεργοῦν τὸν ἑαυτό τους γιὰ νὰ εἶναι φωτεινοὶ καὶ ταυτόχρονα νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβουν ἀγῶνες καὶ νὰ ὑποστοῦν θυσίες γι' αὐτὸ τὸ φῶς. Γιατί, τὸ ἀληθινὸ καὶ ζωογόνο φῶς γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμο, νὰ τὸν φωτίσει, νὰ τὸν ἐξαγιάσει, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγωνιστές.

Τέτοιους μᾶς θέλει ὅλους ὁ Χριστός. Διαφορετικά, ὅταν ὅσοι καλοῦνται «υἱοὶ φωτός» δὲν εἶναι ἀγωνιστές γιὰ τὴ διάδοση τῆς ἀλήθειας, τὴν ἐπικράτηση τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, τότε ποιοὶ ἄλλοι θὰ πρέπει νὰ ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ τιμητικὴ ἀποστολή;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Ὅπιον τοῦ λαοῦ»!

«Πολέμησαν με πάθος τὴ θρησκεία ἢ μᾶλλον τὸν Χριστιανισμό. Τὸν θεώρησαν σὰν “ὄπιο τοῦ λαοῦ”. Ἡ προπαγάνδα ἔδωσε καὶ πῆρε. Ἐγίνε σύνθημα γιὰ νὰ κατακτῆσει τὶς πλατιῆς μάζες τοῦ λαοῦ. Ἐλαβε παγκόσμιες διαστάσεις ἢ διαστρεβλωτικὴ τακτικὴ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἀξιῶν του. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέτυχε, φώναζαν. Δὲν βγάζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά τους. Τοὺς βυθίζει σ’ αὐτή. Τοὺς ἀλλοτριώνει. Ὁ ρόλος τῆς θρησκείας ἀντὶ νὰ εἶναι δραστικός, εἶναι παθητικός καὶ ἀποκοιμιστικός. Τῆς ἀρκεῖ νὰ προσφέρει στὸν δυστυχισμένο ἄνθρωπο ἓνα ἡρεμιστικὸ ἢ μᾶλλον ἓνα ναρκωτικὸ, γιὰ νὰ τὸν ἀποκοιμίσει. Νὰ γιατί ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ».

Κατηγόρησαν, λοιπόν, τὴ θρησκεία σὰν ὄπιο τοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ μόνο ποὺ πέτυχαν εἶναι νὰ κάνουν τὸ ὄπιο θρησκεία τοῦ λαοῦ. Διότι, ἄς μὴ ξεγελιόμαστε, δὲν καταλήγει κανεὶς στὰ ναρκωτικὰ τυχαῖα. Δὲν αἰχμαλωτίζεται σὲ αὐτὰ ἂν δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ φορέσει ἀλυσίδες. Καὶ πρέπει νὰ ὑπάρξουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὰ δεσμά. Νὰ ὑπάρχει τὸ ἔσωτερικὸ κενό, τὸ βαθὺ ἀνικανοποίητο τῆς ψυχῆς ποὺ ἀναζητεῖ τὰ ἀπατηλὰ ὑποκατάστατα. Νὰ ὑπάρχει ἡ ἀπουσία σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ ὑπαρξης. Αὐτὴ ποὺ προσφέρει ὁ Χριστὸς ἀφθονῶς, ἀφοῦ ἦλθε «**ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι**» (Ἰωάν. 1’ 10). Καὶ αὐτὸ τὸ κενό, οἱ χωρὶς σκοπὸ, προσπαθοῦν μάταια νὰ τὸ γεμίσουν με τὰ παραισθησιογόνα. Ὅμως τὸ ἄδειασμα τῆς ψυχῆς, τὸ κενὸ τοῦ χαμένου παραδείσου, δὲν ἀναπληρώνεται ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς καὶ ψεύτικους παραδείσους. Χρειάζεται νὰ προχωρήσουμε ἀπὸ τοὺς καρπούς στὴ ρίζα, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὴ γενεσιουργὸ αἰτία τῆς τραγωδίας τῶν ναρκωτικῶν.

Πολὺ σωστὰ διατυπώθηκε, πὼς «εἶναι ἀφέλεια νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀγωγὸς τῆς διακίνησης καὶ τῆς χρήσης τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ὁ ἔμπορος τοῦ θανάτου. Πραγματικὸς ἀγωγὸς εἶναι ἡ ψυχὴ ποὺ νεκρώθηκε μπροστὰ στὸν τρόπο τοῦ πνευματικοῦ κενοῦ. Δὲν διακινεῖται κανένα ἐμπόρευμα θανάτου, ἂν δὲν ἐξασφαλιστεῖ προηγουμένως τὸ «σωσίβιο» ἄλλοθι τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῆς ψυχῆς. Ἡ πραγματικότητά μας εἶναι ἡ ἀπεξάρτηση ἀπὸ τὸ πνεῦμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δραστικότερο ναρκωτικὸ. Καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι πίστη ἀναγωγῆς στὸ κάτι. Τὸ κενὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγωγῆς στὸ μηδέν. Ὁ ἔωσφορισμὸς ἀδειάζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ὑπαρξῆς της. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ νέου εἶναι ἡ πιὸ ἀπόλυτα προσηλωμένη στὴν ἀνάγκη τοῦ «**λόγου διδόναι**». Χωρὶς τὴν λογοδοσίαν τῆς πίστεως, ἀντὶ ρωμαλέα νὰ συντρίβει καὶ νὰ καταργεῖ τὰ ἐμπόδια ποὺ φράζουν τὸ δρόμο τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας της, αὐτοσυντρίβεται καὶ αὐτοκαταργεῖται» (Τ. Λιγνάδης).

Καὶ συνεχίζει με μιὰ ρεαλιστικὴ ἐπισήμανση τῶν πραγματικῶν ἐνόχων:

«Ἄν θέλουμε σῶνει καὶ καλὰ ἐνόχους, ἄς τοὺς ἀναζητήσουμε στοὺς ἐμπόρους τῶν ἰδεῶν. Στὰ ναρκωτικὰ ἐμπορεύματα τοῦ τρόπου ζωῆς, στὸ εἶδος τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, στὴ λαγνεία τοῦ ἀτομισμού, στὴ θέωση τῆς αὐτολατρίας, στὴν ἀνήμπορη λογικὴ μας, στὸ ναυάγιο τῆς πανουργίας μας. Τὸν ἔνοχο δὲν πρόκειται νὰ τὸν βροῦμε, ἂν δὲν ἀνακαλύψουμε τὴν ταυτοπροσωπία μας με τὴν ἐνοχή. Τὰ ναρκωτικὰ εἶναι ἡ φυσιολογικὴ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ταυτοπροσωπίας. Εἶναι τὸ βοτάνι γιὰ τοὺς ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥΣ ποὺ ἐν ὀνόματι τῆς «προόδου» κάποτε ξεκινοῦν νὰ σώσουν τὸν κόσμον χωρὶς τὸ μαρτύριο τῆς Ἀγάπης καὶ ἔτσι τὸ ἀδιέξοδο τοῦ μίσους τοὺς ὀδηγεῖ μοιραῖα νὰ στρέψουν τὴν μάχη στὸν κόσμον ὡς ἀρνητὲς τῆς ζωῆς...»

Ἡ ἀπουσία ἰδανικῶν, τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς, χωρὶς τὴν ἀναγωγὴ της στὸν οὐρανὸ, χωρὶς ὑπερυλικές, μεταφυσικὲς ἀναζητήσεις, τὴ ναρκώνουν καὶ τὴ νεκρώνουν καὶ χωρὶς τὴν χρῆση ναρκωτικῶν. Τὰ παραισθησιογόνα ἔρχονται ἀπλῶς νὰ δώσουν τὴ χαριστικὴ βολή. Νά, γιατί χρειάζεται ὄχι ἀπλῶς μιὰ προληπτικὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἀποφυγὴ καὶ καταπολέμηση τῶν ναρκωτικῶν, ἀλλὰ μιὰ γενικότερη θωράκιση με τὶς χριστιανικὲς ἀξίες, τὴν σταθερὴ πίστη, τὴν ἀδιάψευστη ἐλπίδα, τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς τὰ παραισθησιογόνα τοῦ πνεύματος δὲν εὐδοκιοῦν καὶ τὰ ἄλλα ναρκωτικὰ. Καὶ τὰ παραισθησιογόνα αὐτὰ δὲν ἀντιμετωπίζονται καὶ δὲν ἐξουδετερώνονται παρὰ μονάχα με πνευματικὰ μέσα καὶ ἠθικὸ ἐξοπλισμὸ.

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς ἀλλοτριώνει. Μᾶς λυτρώνει. Μᾶς βρῆκε ἀλλοτριωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ «**ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν**» (Κολασ. α’ 13-14). Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς μετέφερε ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ σκοτεινοῦ στὸ βασίλειον τοῦ φωτός. Ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς φθορᾶς στὴ δημιουργία τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴν ἀγιότητα. Ἀπὸ τὴν καταπίεση τῶν παθῶν στὴν πνευματικὴ ἐλευθερία. Ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα στὴ χαρά. Ἀπὸ τὴ σκιά καὶ τὴ χώρα τοῦ θανάτου στὸ κῶρον τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι «ἡ θρησκεία τῶν σκλάβων» οὔτε «τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ». Εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης. Καὶ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει κῶρος γιὰ ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες. Δὲν ἔχει θέση ἢ φυγὴ καὶ τὸ κενό. Δὲν ὑπάρχει στέρψη, γιὰ νὰ ζητοῦνται ὑποκατάστατα. Ὑπάρχει πλήμμουρα χαρᾶς, ζωῆς, δημιουργίας. Ὑπάρχει ἀγώνας. Γι’ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ νίκη.

«Νεφύδριόν ἐστι καὶ θᾶπτον παρελεύσεται»

Τὸ ξέρουμε. Καὶ ὅμως τὸ ξεχνᾶμε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Τότε ἀκριβῶς πού ἔπρεπε νὰ τὸ θυμόμαστε. Οἱ δυσκολίες εἶναι ἀναπόφευκτες στὴ ζωὴ μας. Οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες ὅπως-δήποτε θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν. Ἡ ἀποτυχία δὲν θὰ δυσκολευθεῖ νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα μας. Ἡ λιακάδα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνιμη κατάσταση. Θὰ ἔλθει καὶ ἡ συννεφιά. Θὰ ἔλθουν καὶ οἱ θύελλες. Θὰ μᾶς κτυπήσουν καὶ οἱ καταιγίδες. Τὴ χαρὰ θὰ τὴ διαδεχθεῖ ὁ πόνος. Τὰ γέλια θὰ τὰ ἀκολουθήσουν τὰ δάκρυα. Δὲν εἶχε ἄδικο ἐκεῖνος, πού εἶπε, πὼς ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει μὲ ἐκκρεμὲς ἀνάμεσα σὲ χαμόγελα καὶ δάκρυα.

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι μιὰ πραγματικότητα. Καὶ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος τὴ γνωρίζει. Καὶ τὴν περιμένει ἀργὰ ἢ γρήγορα. Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀντιμετωπίσει, ὅταν τὸν ἐπισκεφθεῖ. Ἔτσι δὲν αἰφνιδιάζεται, δὲν πανικοβάλλεται καὶ δὲν τὰ χάνει. Ἐφαρμόζει τὴ συμβουλὴ τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ: **«Ἡτοιμάσθην καὶ οὐκ ἔταράχθην»**. Ἐτοιμάστηκα, ἐξοπλίστηκα κι ἔτσι ὅταν μοῦ ἐπιτέθηκε ἡ δυσκολία, ἡ θλίψη, ὁ πειρασμός, τὸν ἀντιμετώπισα μὲ ἐπιτυχία.

Ἄλλα ἂν εἶναι πραγματικότητα, ὅτι τὴ χαρὰ τὴ διαδέχεται ὁ πόνος, εἶναι τὸ ἴδιο ἀλήθεια, πὼς τὸν πόνον τὸν διαδέχεται ἡ χαρὰ. Ἡ θλίψη δὲν εἶναι μόνιμη κατάσταση. Τὴ συννεφιά καὶ πάλι θὰ τὴν ἀκολουθήσει λιακάδα. Τὴ νύχτα, ὅσο σκοτεινὴ καὶ νὰ εἶναι, θὰ τὴ διαδεχθεῖ ἡ ἡμέρα. **«Νεφύδριόν ἐστι καὶ θᾶπτον παρελεύσεται»**, ἔλεγε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες θλίψεις καὶ δοκιμασίες, πού ἀντιμετώπιζε στὴν πολυτάραχη ζωὴ του. Συννεφάκι εἶναι καὶ γρήγορα θὰ φύγει.

Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνουν μόνο, ἄς ποῦμε, στὴν καθημερινή, τὴν ὑλικὴν ζωὴ. Συμβαίνουν καὶ στὸν καθημερινὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα. Ἐφόσον ἀγωνιζόμαστε εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ τραυματισθοῦμε. Ἐφόσον βρισκόμαστε στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ πολεμᾶμε μὲ ἰσχυρὸ ἀντίπαλο, εἶναι ἐπόμενο νὰ δεχθοῦμε πυρὰ, νὰ ὑποστοῦμε ἐλαφρὲς ἢ βαριεὲς πληγές. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τὸ ὑπογραμμίζει, **«ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»** (Ἐφεσ. στ´ 12).

Σ´ ἕνα, λοιπόν, τέτοιο πολυμέτωπο ἀγῶνα οἱ πτώσεις δὲν εἶναι σπάνιες. Πολὺ περισσότερο ὅταν ξεθαρρεύει κανεὶς καὶ δὲν βρίσκεται σὲ ἐτοιμότητα, ἂν καὶ εἶναι σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση. Πόσες φορές μᾶς πιάνει ὁ ἐχθρὸς στὸν ὕπνο! Ἄλλοτε ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀδιαφορία ἢ αὐτοπεποίθηση ἔχουμε ἀφύλακτες τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς μας καὶ ὁ Πονηρὸς ἔχει μοναδικὴ ἰκανότητα, γιὰ νὰ

τρυπώνει ἀπὸ κερκόπορτες καὶ νὰ πυρπολεῖ καὶ ἀπόρθητα ἀκόμα κάστρα.

«Οὐχ οὕτως ἡμεῖς σπουδάζομεν ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ὡς ἐκεῖνος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἀπωλείας», παρατηρεῖ ὁ Χρυσόστομος. Εἶναι, ἀλήθεια, φοβερό, νὰ φροντίζουμε ἐμεῖς λιγότερο γιὰ τὴ σωτηρία μας ἀπὸ ὅσο ἐκεῖνος γιὰ τὴν καταστροφὴ μας. Νὰ ἀγρυπνάει ὁ τρομερὸς καὶ ὕπουλος ἐχθρὸς μας καὶ νὰ κοιμόμαστε ἐμεῖς. Νὰ ἔχουμε ἀτίμητους θησαυροὺς καὶ νὰ μὴν παίρνουμε καμιά μέριμνα γιὰ τὴ φύλαξή τους. Νὰ τοὺς ἀφήνουμε στὴ διάθεση τῶν ἀδίστακτων ληστῶν.

Ἡ πτώση ἐπομένως μπορεῖ σὲ κάθε στιγμή νὰ ἔλθει. Καὶ τὸ τράνταγμα νὰ εἶναι ἰσχυρὸ. Ἐδῶ χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή. Διπλαρὴ στὰ μετὰ τὴν πτώση. Ἡ ἀδιαφορία, ἡ πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση, εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ μεταβληθεῖ σὲ πανικό. Ὁ κίνδυνος εἶναι πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, παρὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πτώση. Χάσαμε ἔστω μιὰ μάχη. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴν χάσουμε τὸν πόλεμο. Νὰ μὴν πετάξουμε τὰ ὄπλα καὶ τραποῦμε σὲ ἄτακτη φυγή.

Μὲ πόση σοφία τοποθετεῖ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὁ μεγάλος ἀγωνιστὴς τῶν πνευματικῶν στίβων καὶ βαθὺς γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ ἀσυναγώνιστος στὴν πειστικότητά του, Χρυσόστομος. Τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι τόσο παραστατικά:

«Τί κάνουν οἱ ἔμποροι, ὅταν πέσουν σὲ ναυάγιο; Σταυρώνουν τὰ χέρια καὶ ἐγκαταλείπουν τὴ δουλειά τους; Ὁχι. Καὶ πάλι ταξιδεύουν καὶ ἐμπορεύονται. Καὶ ὅλα αὐτὰ μολονότι ἡ ζημιὰ δὲν προῆλθε ἀπὸ αὐτοὺς, ἀπὸ ἀμέλειά τους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα. Καὶ ἐμεῖς, πού ἔχουμε τόσες ἐλπίδες γιὰ τὸ τέλος καὶ ξέρουμε καλά, ὅτι ἂν τὸ θέλουμε καὶ προσέχουμε οὔτε ναυάγιο θὰ μᾶς συμβεῖ οὔτε καμιά ἄλλη ζημιὰ θὰ ὑποστοῦμε, ἐμεῖς, λοιπόν, θὰ σταματήσουμε καὶ θὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια; Κάτι τέτοιο μοιάζει μὲ τὸν πνυγμάχο, πού ἀφήνει τὸν ἀντίπαλό του καὶ κτυπάει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι στὰ καλά του;

»Γιὰ πὲς μου, συνεχίζει ὁ ἴδιος, τὰ κατάφερε ὁ διάβολος καὶ μᾶς ἔριξε κάτω. Θὰ μείνουμε ἐκεῖ; Ὁχι. Πρέπει νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ μὴν σερνόμαστε στὴ γῆ καὶ ὀδηγήσουμε τὸν ἑαυτό μας στὸν γκρεμό. Καὶ ἔτσι στὶς πληγές, πού μᾶς προξένησε ἐκεῖνος, νὰ προσθέσουμε κι ἄλλες ἐμεῖς. Καὶ ὁ Δαβὶδ ἔπαισε. Ἐμεινε ὅμως στὴν πτώση; Δὲν σηκώθηκε ἀμέσως καὶ συνέχισε καὶ πάλι τὸν ἀγῶνα του πρὸς τὸν ἐχθρό;»

Ἡ ἐλπίδα εἶναι τὸ ἀκαταμάχητο ὄπλο στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα καὶ στὴν καθημερινή μας ζωὴ. Ὁχι φυσικὰ μιὰ γενικὴ καὶ ἀόριστη ἐλπίδα. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ ἐλπίδα, πού στηρίζεται πάνω στὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, στὸν **«ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας»** (Ἐβρ. β´ 10).

«Εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς δι-
ήρχετο τὴν Ἱεριχῶν καὶ ἰδοὺ
ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος
Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν
ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν
πλούσιος, καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ
ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ
προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ
αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἡμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν
ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον
γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιθ΄ 1-10

τέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν
χαίρων. Καὶ ἰδόντες πά-
ντες διεγόγγυζον λέγοντες
ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶν ἀνδρὶ
εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεῖς

δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν
ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ
τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε
δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ
τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν.
Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι
τὸ ἀπολωλός»..

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

«Εζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν...»

ΚΑΘΕ ἀληθινὴ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου με-
τὸν Χριστὸ εἶναι ἓνα μεγάλο γεγονός. Εἶναι ἓνα ξε-
κίνημα γιὰ μιὰ νέα ζωὴ, μιὰ νέα δημιουργία. Καὶ
ἡ συνάντηση αὐτὴ γίνεται με ἀμοιβαία κίνηση καὶ
τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ὁ λυτρωτὴς
Κύριός μας καταδιώκει με τὴ θεϊκὴ του ἀγάπη κάθε
ἄνθρωπο συνεχῶς, φέρνοντάς του διάφορες εὐκαι-
ρίες. Καὶ ἀναζητεῖ τὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστά. Γι'
αὐτὸ πῆγε στὴν Ἱεριχῶν νὰ ἀναζητήσῃ ἓνα ἀμαρτω-
λό, τὸν ἀρχιτελῶν Ζακχαῖο. **Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.**
Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς ἐξιστορεῖ τὴ
μεγάλῃ συνάντησιν τοῦ Ζακχαίου με τὸν Ἰησοῦ. Τὸ
παράδειγμα τοῦ ἀρχιτελῶν, μᾶς διδάσκει ποιὲς
εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ συναντήσουμε καὶ
ἐμεῖς τὸν Ἰησοῦ.

A. «Εζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν».

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸ ἐγὼ
μας, εἶναι ἡ πρώτη προϋπόθεσις. Ὁ Ζακχαῖος ἤθελε
με πόθο ἱερὸ νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ. Νὰ τὸν συναντήσῃ.
Ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε μεγάλη κοινωνικὴ θέσι.
Ὅμως ἡ ψυχὴ του ἦταν ἄδεια καὶ ἀνικανοποίητη
ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀναζητᾷ λοιπὸν με ὅλην τὴν καρ-
διὰ λυτρωτὴν, τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία. Θέλει νὰ τὸν
ἀκούσῃ. Νὰ τὸν συναντήσῃ ἀπὸ κοντά. Καὶ αὐτὴ ἡ
πνευματικὴ δίψα τὸν κάνει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἐγὼ του,
ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τρέχει καὶ σκαρφαλώνει στὴ συκο-
μορέα. Καὶ τὸ κάνει αὐτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὴν
κοινωνικὴν του θέσιν οὔτε τὰ σχόλια τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου με τὸν Κύριον δὲν
εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο καὶ συμβατικόν. Εἶναι μιὰ ἐνсу-
νεϊδῆτη προσέγγισις. Μιὰ προσωπικὴ γνωριμία.
Μιὰ προσωπικὴ σχέσις πού γεμίζει τὸν Ζακχαῖο με
θαυμασμὸν καὶ χαρὰ. Αὐτὰ ὅλα ἐκφράζει ἡ φιλοξενία
τοῦ Ἰησοῦ στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου καὶ ἡ ὁμολογία
τοῦ ἀρχιτελῶν.

Κάθε γνήσια συνάντησις προϋποθέτει μιὰ ἀμοι-
βαία κίνηση τῶν προσώπων πού πρόκειται νὰ συ-
ναντηθοῦν. Αὐτὸ γίνεται καὶ στὴ συνάντησιν κάθε
ψυχῆς με τὸν Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ συναντήσουμε ἀληθινὰ

τὸν Χριστό, πρέπει νὰ τὸ θελήσουμε καὶ νὰ τὸ ἐπι-
διώξουμε με ζῆλον καὶ ταπεινῶσι. Ὅπως ὁ Ζακχαῖος
ἄφησε τὸ τελωνεῖο του, βγήκε στὸ δρόμον, ἀνέβηκε
στὴ συκομορέα, ἔτσι καὶ μεῖς. Χρειάζεται νὰ ἀπα-
γκιστρωθοῦμε ἀπὸ τὰ γρανάζια τοῦ ἐγὼ μας. Νὰ
ἀποβάλουμε τὴν αὐτάρκεια καὶ ἀλαζονείαν μας. Νὰ
ὑπερνηκίσουμε τὰ σχόλια τοῦ κόσμου πού γίνονται
φραγμὸς στὴν πορεία μας πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Καὶ γιὰ
νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζεται τόλμη καὶ ἀποφασιστικότη-
τα. Σὰν ἐκείνη πού ἔδειξε ὁ Ζακχαῖος, ἀψηφώντας
τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα, προκειμένου νὰ συναντή-
σῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ἡ συνάντησις τοῦ Ζακχαίου με
τὸν Χριστό εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη θαυμαστὴ προϋπόθεσι.

B. Τὴν μεταστροφὴν τοῦ ἀρχιτελῶν.

Τὴν μετάνοιαν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν ἀδικιῶν
του. Μπροστὰ στὸν Κύριον καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώ-
πους πού εἶχε στὸ τραπέζιν του δηλώνει κατηγορη-
ματικά: **Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου,
Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι
ἐσυκοφάντησα ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.** Δὲν
γυρίζει μόνο αὐτὰ πού ἔκλεψε, ἀλλὰ καὶ εὐεργετεῖ
ἐκείνους πού ἀδίκησε, δίνοντάς τους τετραπλάσια.
Ἀκόμη τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματά του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρ-
χοντά του τὰ χαρίζει στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους.
Ἔτσι ἐκδηλώνει ἀληθινὴ καὶ ἔμπρακτον μετάνοιαν.
Γιὰ τὴν μετάνοιαν πού δὲν συμπληρῶνεται με πλήρη
ἐπανόρθωσιν τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μας
δὲν εἶναι γνήσια μετάνοια.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν χύνει πολλὰ δάκρυα καὶ δὲν λέει
πολλὰ λόγια, ἀλλὰ ἔμπρακτα δείχνει τὴν μετάνοιαν
του. Ἄς προσέξουμε, λοιπὸν, ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἐκδη-
λώνουμε τὴν μετάνοιαν μόνο με λόγια, ἀλλὰ δὲν
ἔχουμε τὴν διάθεσιν νὰ ἐπανορθώσουμε τὰ λάθη μας
καὶ τυχὸν ἀδικίες ἢ συκοφαντίας πού διαπράξαμε.
Ἡ μετάνοιαν μας τότε δὲν εἶναι μετάνοια ἀληθινή.
Ἄν θέλουμε νὰ σωθοῦμε, ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ
παράδειγμα τοῦ Ζακχαίου. Ἄς ἀναζητήσουμε, λοι-
πὸν, τὸν Ἰησοῦ στὴν καινούργια χρονιά, τὸ 2018,
με ταπεινῶσι καὶ μετάνοιαν ἀληθινήν, γιὰ νὰ τὸν
συναντήσουμε ὅπως ὁ ἀρχιτελῶν Ζακχαῖος.

«Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15 ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιη΄ 10-14

ἔστῳς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων·

ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ὡΣ ΤΟΥΣ ἈΛΗΘΟΥΣ!

«Οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων»

Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κατορθώνουν νὰ ξεγελοῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ ἄλλοι ποὺ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ξεγελάσουν. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ πιὸ πωρωμένοι, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πνίγουν κάθε ψίθυρο τῆς συνειδήσεώς τους. Στους ἄλλους ἀνέκουν ὅσοι κάποτε - κάποτε ἀφουγκράζονται τὴ θεία φωνὴ τῆς συνειδήσεως, καθρεπτίζονται γιὰ λίγο τὴν πορεία τους στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, σύντομα ὅμως στρέφονται ἀλλοῦ τὰ μάτια τους καὶ ζητοῦν μὲ δικαιολογίες ἢ ἄλλους τρόπους νὰ ξεγελάσουν τὸν ἑαυτό τους.

A) Ψευδαίσθηση

Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεύτεροι ζοῦν σὲ μιὰ πλήρη ψευδαίσθηση, σὲ μιὰ αὐταπάτη. Ψευδαίσθηση ποὺ ὀδηγεῖ στὴν αὐταπάτη εἶναι ἡ συνειδητὴ παραμόρφωση τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸ προσωπεῖο κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο προσπαθοῦμε νὰ κρύψουμε τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό μας, τὴν πραγματικὴ πνευματικὴ μας κατάσταση. Αὐταπατόμαστε μὲ τὴν ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε ἐντάξει ἀπέναντι στὸν Θεό, στὴν κοινωνία, ἀφοῦ δὲν σκοτώσαμε, δὲν ληστέψαμε..., ἔστω κι ἂν σὲ τόσα ἄλλα ἔχουμε παραβεῖ καὶ παραβαίνουμε κάθε μέρα τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φαρισαῖος εἶναι ἓνα κλασικὸ παράδειγμα στὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα. Ἡ ἐγωϊστικὴ του προσευχὴ εἶναι συνέπεια τῆς ψευδαισθήσεως στὴν ὁποία ζεῖ. «**Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων**». Ζεῖ σὲ τέτοια ψευδαίσθηση ὥστε ἀποτολμᾷ τὴν πιὸ ἄπρεπη περιαιτολογία καὶ μπροστὰ στὸν παντογνώστη Θεό, ποὺ τὸν γνωρίζει τόσο καλά. Καὶ πιστεύει πὼς δὲν ξεγελᾷ μονάχα τοὺς ἀνθρώπους μὲ μιὰ ζωὴ πρὸς τὸ «**θεαθῆναι**», ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸ ποὺ δὲν ξεγελιέται. Τολμᾷ νὰ ὑψώσει τὸ ἀσήμαντο ἀνάστημά του μπροστὰ στὸν Δημιουργὸ ἀκόμα καὶ μέσα στὸν ἱερὸ κῶρο τῆς λατρείας του.

Ὁλοζώνταν ἡ ψευδαίσθηση ἀποκαλύπτεται σ' αὐτὴ τὴν παραβολή. Τὸ φοβερὸ αὐτὸ δράμα εἶναι ἡ πηγὴ τόσων δεινῶν.

B) Φαρισαϊκὸς ἐγωϊσμός.

Ἡ ψευδαίσθηση ὅτι τάχα εἴμαστε καλοὶ μᾶς δίνει μιὰ ἐγωϊστικὴ κομπορημοσύνη ἀπέναντι

στὸν ἴδιο τὸν Θεό. Δὲν νιώθουμε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἐλέους Του. Δὲν σκύβουμε ταπεινὰ νὰ ζητήσουμε τὴν εὐσπλαχνία Του. Σὰν τὸν Φαρισαῖο καὶ ἡ δική μας προσευχὴ εἶναι ἐγωϊστικὴ.

Ἡ ψεύτικη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μας ὀδηγεῖ καὶ στὴν ὑποτίμηση τῶν ἄλλων. Φθάνουμε μάλιστα νὰ κατηγοροῦμε τὸν συνάνθρωπό μας, ὅπως ὁ Φαρισαῖος, ποὺ θεωροῦσε τοὺς ἄλλους «**ἄρπαγες, ἄδικους, μοιχοὺς**». Ὅσο δύσκολοι εἴμαστε νὰ δοῦμε τὰ ἐλαττώματά μας, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ μας στὸ σπίτι δὲν εἶναι σωστή, ὅτι ἀδικοῦμε τὸν συνάνθρωπό μας. Τόσο εὐκολοὶ εἴμαστε νὰ κατηγορήσουμε τοὺς συνεργάτες μας, τοὺς συναδέλφους, τοὺς γείτονες, τοὺς συγγενεῖς μας!

Τί τρομερό, ἀλήθεια! Μὰ δὲν ἀκοῦμε τὸν Κύριο ποὺ ἀπευθύνει στὸν καθένα μας τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια: «**Τί βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;**». Γιὰ νὰ ὑπερνεκρίσουμε τὸν φαρισαϊσμὸ μέσα μας πρέπει νὰ ξεριζώσουμε τὴ ρίζα του: Τὴν ἰδέα ὅτι εἴμαστε σὲ ὅλα ἐντάξει. Κι αὐτὸ κατορθώνεται μὲ τὸν αὐτοέλεγχο καὶ τὴν αὐτογνωσία. Αὐτοέλεγχος ποὺ θὰ περιλαμβάνει τὴ διαγωγὴ μας στὸ σπίτι, στὴν κοινωνία, παντοῦ. Ἐλεγχος τῶν προθέσεων μας καὶ τῶν ἐλαττηρίων μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ κάθε πράξη, ἀπὸ κάθε σκέψη μας. Γιατί ἔκανα αὐτό; Γιατί συμπεριφέρθηκα ἔτσι στὸ σπίτι μου, στὴ δουλειά μου, στὴν παρέα μου; Γιατί μίλησα κολακευτικὰ στὸν ἀνώτερό μου; Γιατί περιφρόνησα τὸν ἀδύνατο; Τὸ «**γνωθὶ σαυτόν**» ἄς γίνῃ καθημερινὸ μας μέλημα. Κι ὅταν ἐπισημαίνουμε τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἐλάττωμά μας καὶ συναισθανόμαστε βαθιὰ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, σὰν τὸν Τελώνη, θὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα μας αὐθόρμητο τὸ «**ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ**».

Ὅλοι κρύβουμε μέσα μας ἓνα μεγαλύτερο ἢ μικρότερο Φαρισαῖο. Ἡ ὑπερνεκρίσῃ του εἶναι δύσκολο ἔργο. Εἶναι κατόρθωμα τῶν ἀληθινὰ πιστῶν ἀνθρώπων, ποὺ διαθέτουν ἐπαφὴ μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀληθινὰ ταπεινὴ διάθεση, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν πραγματικὴ αὐτογνωσία!

Τὸ ψέμα «ἐκ τοῦ πονηροῦ»

Δὲν λείπουν ἀπὸ καμιά ἐποχὴ οἱ μεγάλες μορφές. Οἱ ἀκέραιοι, οἱ τίμιοι, οἱ ἀσυνθηκολόγητοι μὲ τὸ ψέμα, τὴν ἀπάτη, τὴ διαφθορά. Οἱ δυνατοὶ χαρακτήρες ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ φτωχὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς μας. Κρίνουν μὲ γνώμονα ὄχι τὴ συναλλαγὴ, τὸ συμφέρον, τὴν κοσμικὴ ἐξουσία. Οὔτε ὑποκύπτουν σὲ ἀπειλές. Κριτήριό τους ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ φωτισμένη συνείδησή τους, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Προτιμοῦν νὰ θυσιάσουν παρὰ νὰ θυσιάσουν τὴν ἀλήθεια. Ἀγωνίζονται καὶ ὑπερασπίζονται τὴν ἀλήθεια μέχρι θανάτου, γιατί τὸ ψέμα δὲν βρίσκει τὴν παραμικρὴ θέσπ στὸν ἀκέραιο χαρακτήρα τους.

Εἶπαν, λοιπόν, γιὰ τὸν Τζῶρτζ Οὐάσιγκτον, πρὶν δύο αἰῶνες, πὼς ἦταν ἀνίκανος νὰ πεῖ ἓνα ψέμα! Σπάνιο φαινόμενο ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμό. Αὐτὸ θὰ πεῖ χαρακτήρας. Καθαρὸ χρυσάφι, χωρὶς προσμίξεις καὶ νοθεύσεις. Νὰ εἶσαι ἰκανὸς γιὰ πολλὰ καὶ γιὰ μεγάλα καὶ συγχρόνως νὰ εἶσαι καὶ γιὰ κάτι ἀνίκανος. Ἀνίκανος νὰ πεῖς ἓνα ψέμα.

Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Μιὰ τέτοια ἀνικανότητα εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἰκανότητα. Ἀνίκανος στὸ ψέμα. Νὰ μὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Νὰ μὴ φτάνει κἂν στὸ στόμα σου. Νὰ μὴ τὸ σηκώνει ὁ χαρακτήρας σου. Νὰ τὸ μισεῖ ἡ ψυχὴ σου. Νὰ σοῦ εἶναι κάτι ξένο. Καθόλου νὰ μὴ σοῦ ταιριάζει. Νὰ σοῦ προκαλεῖ τὴν πιὸ μεγάλη ἀποστροφή. Διαμάντι ὁ χαρακτήρας σου, νὰ μὴ δέχεται τὴν παραμικρὴ ρωγμὴ, γιατί τὸν ἀχρηστεύει.

Ἀνίκανος νὰ πεῖ ἓνα ψέμα. Νὰ ἀκούει μέσα του καὶ γύρω του παραπλανητικὴ τὴν γοητευτικὴ φωνὴ ποὺ τοῦ ψιθυρίζει μὲ μαεστρία: Ἐνα ψεματάκι τακτοποιεῖ χίλια δυὸ ζητήματα. Βγάζει ἀπὸ ἓνα σωρὸ ἀδιέξοδα. Βολεύει καταστάσεις. Καὶ ὅμως νὰ μὴν τὴν ἀκούει τὴ φωνὴ αὐτή. Νὰ τὴν ἀπορρίπτει. Νὰ μὴ βρίσκει καμιά ἀνταπόκριση στὴν ψυχὴ του. Νὰ αἰσθάνεται, πὼς κάτι τέ-

τοιο τὸν μειώνει, τὸν ὑποτιμᾷ, τὸν ὑποβιβάζει. Τὸν ὑποβιβάζει ὄχι στοὺς ἄλλους -ἐδῶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν- ὅσο στὸν ἑαυτό του.

Ἀνίκανος νὰ πεῖ ἓνα ψέμα ὁ Τζῶρτζ Οὐάσιγκτον. Τὸν φανταζόμαστε ἓνα τέτοιο ἀνθρώπο! Λευκὸς σὰν τὸ χιόνι, καθαρὸς σὰν τὸ κρύσταλλο, φωτεινὸς σὰν τὸν ἥλιο, δυνατὸς σὰν τὸν γρανίτη. Ὁ λόγος του «**ναὶ ναί, οὐ οὐ**». Ναὶ ἢ ὄχι. Ὁχι μισόλογα. Τὰ περίσσια λόγια, ποὺ εἶναι «**ἐκ τοῦ πονηροῦ**», δὲν ἔχουν καμιά θέσπ στὴ ζωὴ του. Ὁ λόγος του συμβόλαιο καὶ κάτι παραπάνω. Συζητήσεις μαζί του; Ἐχεις σιγουριά. Εἶσαι ἥσυχος. Καμιά ἀμφιβολία καὶ κανένα ἐρωτηματικό.

Εἶναι πραγματικὰ πολὺ σπουδαῖο νὰ εἶσαι ἀνίκανος γιὰ τὸ ψέμα καὶ ἰκανὸς μονάχα γιὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ μάλιστα σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀλήθεια συκοφαντεῖται καὶ τὸ ψέμα ἐξυμνεῖται. Ἄλλωστε ἀκούγεται συχνά: Μὲ τὴν ἀλήθεια δὲν βγαίνεις πέρα. Δὲν κάνεις τίποτα. Θὰ ἀποτύχεις στὴ ζωὴ σου. Θὰ περιθωριοποιηθεῖς. Θὰ εἶσαι τὸ ἰσόβιο θῦμα τῶν καταφερτζήδων καὶ τῶν πονηρῶν. Λὲς τὸ ψέμα καὶ ξεγλυστράς. Μὲ τὴν ἀλήθεια θὰ τραβιέσαι, θὰ παιδεύεσαι, θὰ ταλαιπωρεῖσαι.

Αὐτὰ μᾶς λένε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ, προτοῦ ψευτίσουν τὰ λόγια τους, ψεύτισαν τὸν χαρακτήρα τους. Γιατί, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, δὲν ψευτίζει κανεὶς τὰ λόγια του, ἂν προηγουμένως δὲν ἔχει ψευτίσει τὴν ψυχὴ του. Τὸ ψέμα δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στό-

μα. Πηγάζει ἀπὸ τὴν καρδιά. Προτοῦ τὸ προφέρουν τὰ χεῖλη, τὸ ἔχει πεῖ ἡ ψυχὴ ποὺ ἔχει ψευτίσει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φοβερό: Νὰ ψευτίσει ἡ ψυχὴ, νὰ ἀλλοιώνεται ἡ καρδιά, νὰ γίνεται κίβδηλος ὁ χαρακτήρας, νὰ νοθεύεται ὁ ὅλος ἄνθρωπος. Νὰ χάνει, δηλαδή, ὅ,τι ἀνώτερο διαθέτει, τὴν τιμὴ, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ἀκεραιότητά του.

Τί εἶπαν; Τὸ ἐμπόριο θέλει ψέμα; Λάθος. Τὸ ἐμπόριο καὶ ἡ ζωὴ μας ὀλόκληρη θέλει ἀλήθεια. Καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ φωνάζει ὄχι ἡ ἠθικὴ, ἀλλὰ ἡ ἐμπορικὴ γλώσσα, ἡ ξύπνια σκέψη. Ὁ ἀληθινὸς ἔμπορος ξέρει, πὼς τὸ ψέμα καὶ τὸ ψεύτισμα δὲν ἔχουν διάρκεια. Φανερώνονται. Χρεωκοποῦν. Ἐνῶ τὸ καλὸ, τὸ γνήσιο, τὸ ἀνόθευτο ἐπιβάλλεται. Ἐκτιμᾶται. Ὁ κόσμος τὸ ξεχωρίζει, τὸ ἀγαπᾷ, τὸ προτιμᾷ, τὸ διαφημίζει.

Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ γίνῃ δείκτης πορείας μας, τὸ πολικὸ ἀστέρι τῆς ζωῆς μας. Ὁ πιὸ μεγάλος θησαυρὸς μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ μέγας αὐτὸς λάτρης καὶ ἀγωνιστὴς τῆς ἀλήθειας, διεκήρυττε: «**Οὐ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας**» (Β' Κορινθ. ιγ' 8). Πόθος καὶ πάθος μας ἡ ἀλήθεια. Τίποτα δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐναντίον τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ἀνίκανοι μονάχα γιὰ τὸ ψέμα. Σύνθημά μας τὸ «**ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσει περὶ τῆς ἀληθείας**» (Σοφ. Σειράχ δ' 28), γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ ζωὴ μας ἀλήθεια.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

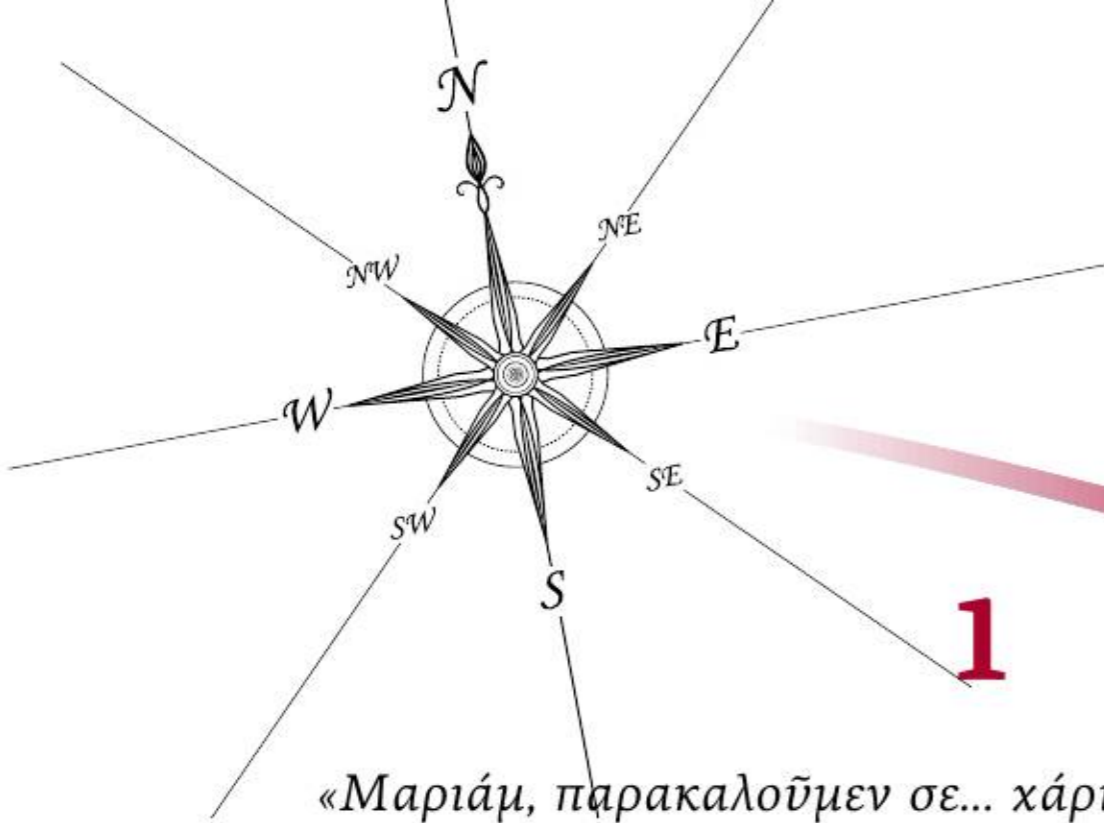
Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

«Μαριάμ, παρακαλοῦμεν σε... χάρισε εἰς τὸ ἑλλη-
νικὸν Γένος τὴν προτέραν τιμὴν· σήκωσέ το ἀπὸ τὴν
κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ
ἀξιώματος»

Στὴ Βενετία

Οἱ αἰῶνες καταργοῦν τὴ φραστικὴ πολυτέλεια
καὶ ἀπαιτοῦν ἀπλὲς καὶ καθαρὲς ἀποκρίσεις. Ἔτσι
τώρα, ποῦ χρειάζεται νὰ ποῦμε ἀμέσως ἀπὸ τὴν
ἀρχή, τί μᾶς ἔχει ἀφήσει σὰν πολύτιμη παρακατα-
θήκη ὁ Ἡλίας Μηνιάτης, τονίζουμε: τὴ ζωὴ του. Τὸ
ἔργο του θὰ τὸ γνωρίσουμε ἐδῶ μὰ πιὸ πάνω στέ-
κεται ἡ ζωὴ του. Τὴν ἄπλωσε ἐπάνω σὲ μιὰ ὁμαλὴ
ἐπιφάνεια καὶ μᾶς τὴν ἄφησε χειρόγραφο καθαρὸ
κι ἐπιβλητικὸ σὰν βαρυσήμαντη ὑποθήκη. Εἶναι
ἀπαραίτητο ἡ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου νὰ
ἔχει αὐτὴ τὴν ἀξία; Ἀναμφιβόλως ναί, ἂν θέλει νὰ
δικαιώσει τοῦτο τὸν τίτλο. Καὶ ὁ Ἡλίας Μηνιάτης
τὴν δικαίωσε μὲ τὴν λευκότητα τῆς ζωῆς του καὶ
τὴν ἠθικὴ του λαμπρότητα, ποῦ φανερώθηκε ἀπὸ
τὰ ἐφηβικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια.

Στὸ Ληξούρι τῆς Κεφαλλονιάς γεννήθηκε στὰ
1669 ἀπὸ τὸν παπα-Φραγκίσκο καὶ τὴν καλοκάγαθη
Μορεζία. Ἀπὸ νωρὴς ἔνιωσε εὐεργετικὴ στὴ ζωὴ καὶ
στὴ μόρφωσή του τὴν καθοδήγηση τοῦ πατέρα του,
ποῦ ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀγαθὴ ψυχὴ, ἀξιοσημείωτη
μόρφωση καὶ ὥριμη σκέψη. Αὐτὸς τοῦ πρωτόμαθε
νὰ ψελλίζει τοὺς πρώτους ψαλμοὺς καὶ νὰ διαβάζει
Ὁκτωήχι, ποῦ ἦταν τὸ ἀναγνωσματάριο ἐκείνης
τῆς ἐποχῆς. Κι ὅταν στὰ 1679 ὁ παπα-Φραγκίσκος
βρέθηκε στὴ Βενετία, τράβηξε τὴν προσοχή του τὸ
Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον, ὅπου ζήτησε νὰ γίνῃ
δεκτὸς καὶ ὁ γιὸς του.

Ἡ Βενετία εἶναι μιὰ περίεργη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴς
πιὸ ὁμορφες πολιτεῖες τοῦ κόσμου. Εἶναι κτισμένη
ἐπάνω σὲ 118 μικρὰ νησάκια καὶ τὰ σπίτια εἶναι
πάνω σ' αὐτὰ ἢ σὲ γεροὺς πασσάλους. Ἡ πολιτεία
αὐτὴ δὲν ἔχει λεωφόρους καὶ δρόμους, ἀλλὰ «Κα-
νάλε» καὶ «Ρίο», ποῦ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ δρόμοι
ἀπὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ μικρὰ
δρομάκια γῆς καθὼς καὶ 378 γεφύρια, ποῦ ἐνώ-
νουν τὰ πεζοδρόμια, ὅπου ἀνάμεσά τους περνᾶνε
τὰ κανάλια.

Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κανάλια, μετὰ τὸ Γκράντε
καὶ τοῦ ἀγίου Μάρκου, εἶναι καὶ τοῦ ἀγίου Γεωρ-
γίου, ἐκεῖνο ποῦ περνᾶει μπροστὰ ἀπὸ τὴν ὁμώνυ-
μη ἐκκλησία τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἅγιος Γεώργιος τῶν
Γραικῶν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ ὁμορφες ἐκκλησίες
τῆς Βενετίας. Κτίστηκε τὸ 1530. Εἶναι βυζαντινοῦ
ρυθμοῦ, πολὺ γραφικὴ, ὅπως ὅλα εἶναι γραφικὰ
σ' αὐτὴ τὴν πόλη.

Πάνω ἀπὸ ἕναν αἰῶνα μετὰ τὸ κτίσιμο τοῦ ἀγίου
Γεωργίου, ὁ Κερκυραῖος λόγιος Φλαγγίνης ἱδρυσε

τὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον, ποῦ διακρίθηκε ἀνά-
μεσα στὰ σχολεῖα τοῦ ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ. Οἱ
ἀπόφοιτοί του, δάσκαλοι καὶ κληρικοί, πρόσφεραν
πολλὰ στὴν ἐθνικὴ ἀναγέννηση τῆς Πατρίδας.

Σ' αὐτὸ τὸ περίφημο κέντρο τῶν γραμμάτων
κάλεσε τὸν γιὸ του ὁ παπα-Φραγκίσκος. Σὰν πῆρε
τὸ γράμμα ἢ μάνα του, λέει ἡ παράδοση, τὸν ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, ὁ πατέρας σου λέει νὰ σ' ἐτοιμάσω
νὰ φύγεις. Μὴ λυπᾶσαι ποῦ θὰ χωριστοῦμε. Ἐγὼ
πάντα θὰ σὲ σκέπτομαι, ὅσο μακριὰ κι ἂν βρεθεῖς.
Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς, θὰ μάθεις πολλὰ γράμματα καὶ μὲ
τὴ σειρά σου θὰ διδάξεις κι ἄλλους ἐδῶ στὸν τόπο
σου, ποῦ τόση ἀνάγκη ἔχει!...

—Ναί, μάνα, θὰ τὸ κάνω. Θέλω νὰ μιλῶ γιὰ τὸ
Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα!...

—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσει καὶ νὰ σοῦ δίνει φώτιση.
Μὴ ξεχνᾶς καὶ τοῦτο, Ἡλία μου, ὅπου κι ἂν βρεθεῖς,
ὅπου κι ἂν φτάσεις, πὼς εἶσαι ἑλληνόπουλο, πὼς
εἶσαι βαπτισμένο στὸν ἅγιο Νικόλαο τῶν Μηνιατῶν
καὶ πὼς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία
τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ μικρὸς δὲν ξέχασε ποτὲ τὰ λόγια τῆς μητέρας
του, ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδε στὸν κόσμον αὐτό.

Μὲ τὴς εὐχὲς της ἄφησε τὴν Κεφαλλονιά καὶ τὰ
πατρικὰ καλωσορίσματα τὸν δέχτηκαν στὴ Βενετία,
ὅπου γράφτηκε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον. Ἡ
ἀγάπη του στὰ γράμματα φανερώθηκε πιὸ θερμὴ
ἐδῶ, καθὼς ἡ ἀνάγνωση, ἡ γραφή, ἡ ἀριθμητικὴ
ἀντικαταστάθηκαν μὲ τὴ σπουδὴ τῶν ἑλληνικῶν,
τῆς θεολογίας, τῆς φυσικῆς, τῶν μαθηματικῶν. Οἱ
Ἑλληνες κλασικοὶ καὶ οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας μας
Πατέρες τὸν μάγευαν. Βυθιζόταν ὥρες πολλὲς στὸν
Μ. Βασίλειον, στὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, στὸν ἱερὸ
Χρυσόστομον. Μελετοῦσε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ τὴν
ἡμέρα παρακολουθοῦσε τὴς παραδόσεις. Καὶ πάντα
ἀρίστευε.

Στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον τῆς Βενετίας ὁ
Μηνιάτης ἀπόκτησε μιὰ γερὴ θεολογικὴ, φιλολογικὴ
καὶ φιλοσοφικὴ κατάρτιση. Ἐμαθε λατινικά, ἑβραϊ-
κά, γερμανικά, ἰταλικά. Μὰ ποτὲ δὲν δουλώθηκε
ἀπὸ τὴ γνώση. Γνώριζε πὼς δὲν τοῦ χάριζε τὴν
ἀληθινὴ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ. Καὶ σὲ τί τότε θὰ τοῦ
χρησίμευε; Νὰ προσφέρει τὴν Ἀλήθεια πιὸ εὐχάρι-
στα, πιὸ μελετημένα, ὅπως κι ἔκανε. Πρὶν καλὰ-καλὰ
τελειώσει τὴς σπουδὲς του καὶ προτοῦ πατήσῃ τὰ
εἴκοσι, διορίστηκε καθηγητὴς στὸ ἀνώτερον αὐτὸ
ἐκπαιδευτικὸ Ἰδρυμα. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτή, ποῦ ἔμεινε
τρία χρόνια, πρωτοφανέρωσε τὴν ἀγάπη του στὴν
παιδεία. Ζωντανὸς στὴν διδασκαλία του, συναρπα-
στικός, χάριζε μ' ἀπλοχεριὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς
γνώσης του στοὺς νέους, ποῦ τὸν κύκλωναν.

(Συνεχίζεται)

«ΑΡΧΑΙΟΠΛΗΞΙΕΣ» ΚΑΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΛΟΓΙΕΣ;

«Η πρόοδος», «οί προοδευτικές δυνάμεις», «ή εποχή μας δέν μπορεί νά είναι βαθύτατα συντηρητική τοῦ Πατρίσ, θρησκεία, οἰκογένεια». «Αγωνιζόμαστε γιά μιὰ κοινωνία σύγχρονη. Γιά ἓνα σχολεῖο πού δέν κοιτάει στοῦ παρελθόν μιᾶς ἀρχαιοπληκτικῆς ἐκπαίδευσης ἢ στήν ἀνάπτυξη ἑλληνορθόδοξου φρονήματος!» Ἐπειδὴ ἀκούγονται συχνά κάτι τέτοιες ἀνεύθυνες διακηρύξεις ἀπὸ πολιτικά πρόσωπα, χωρὶς γνώση καὶ ἐπίγνωση, πρέπει νά γίνει ἓνα ξεκαθάρισμα. Τί θὰ πεῖ πρόοδος καὶ τί θὰ πεῖ προοδευτικός; Τὰ ἀξιολογικά κριτήρια βρίσκονται στίς χρονικές περιόδους ἢ στήν πνευματική τους ἀξία; Ποιὸς θὰ μᾶς πεῖ πόσα ὀφείλουμε στοὺς μεγάλους δημιουργοὺς τοῦ παρελθόντος; Μπορεῖ ὁ σύγχρονος παιδαγωγός, ὁ φιλόσοφος, νά ἀγνοήσει τὸν Σωκράτη, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Αὐγουστίνου, τὸν Καρτέσιο, τὸν Πασκάλ; Θὰ περιφρονήσει ὁ σημερινὸς καλλιτέχνης τὸν Φειδία, τὸν Πραξιτέλη, τὸν Ραφαήλ, τὸν Θεοτοκόπουλο καὶ τόσους ἄλλους, γιὰτὶ ἀνήκουν στοῦ παρελθόν; Θὰ διαγράψει ὁ ἀτομικὸς ἐπιστήμονας μερικὰ ὀνόματα, ὅπως τοῦ Ράδερφορντ, τοῦ Μπόρρ, τοῦ Κόμπτον, τοῦ Χάιζεμπεργκ; Νὰ μιλήσουμε γιά τὴν ἱστορία μας; Τὸ κῶμα αὐτὸ πού πατᾶμε εἶναι σπαρμένο μὲ κόκκαλα ἡρώων καὶ ποτισμένο μὲ αἷμα μαρτύρων. Ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα ὡς σήμερα ἓνας τιτάνειος ἀγώνας ἐναντίον τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς τυραννίας. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ διαγράψουμε ὡς «ἀρχαιοπληξίες» καὶ «παρελθοντολογίες»;

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ «ΑΣΧΗΜΟΣΥΝΗΣ»

Ἐξοργιστικὴ καὶ προκαλεῖ ἀγανάκτηση ἐγκύκλιος γιά τὰ φύλα ἀπὸ ἀγγλικανούς. Ἡ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ Λονδίνο: «Τὰ ἀγόρια πρέπει νά εἶναι ἐλεύθερα νά ἀποφασίσουν ἂν θὰ φοροῦν τουτοῦ, τῆρες ἢ ἀκόμα καὶ ψηλὰ τακούνια καὶ τὰ κορίτσια νά ἔχουν ἐργαλειοθήκες καὶ κάπες ὑπερηρώων», ἀναφέρει σὲ ἐγκύκλιό τους πρὸς τὰ σχολεῖα ἢ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια ἐγκύκλιο καλεῖ τοὺς δασκάλους νά ἀποφεύγουν νά χρησιμοποιοῦν ταμπέλες πού μπορεῖ νά ἀποξενώσουν τὴ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ δέν συμμορφώνονται μὲ τὰ στερεότυπα τοῦ φύλου. Ἡ νέα ἐγκύκλιος, ἢ ὁποία τιτλοφορεῖται «Ἐκτιμώντας ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ», ἀποτελεῖ συνέχεια ἄλλης ἐγκυκλίου πού δημοσιοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ἢ ὁποία ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τοῦ ὁμοφοβικοῦ σχολικοῦ ἐκφοβισμοῦ. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀναφέρει ὅτι τὸ νηπιαγωγεῖο καὶ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο πρέπει νά εἶναι χρόνια «δημιουργικῆς ἀναζήτησης» καὶ ὅτι οἱ μαθητὲς πρέπει νά αἰσθάνονται ἐλεύθεροι νά «δοκιμάσουν πολλοὺς μανδύες ταυτότητας» καὶ «νά ἐξερευνήσουν ποιοὶ θὰ μπορούσαν νά θέλουν νά εἶναι χωρὶς κριτικὴ καὶ κλενασμό». Ἀπορεῖ κανεὶς καὶ ἐξοργίζεται μὲ τέτοιου εἴδους ἀπαράδεκτες καὶ προκλητικὲς τοποθετήσεις. Καὶ διερωτᾶται; Μποροῦμε, ἀλήθεια νά μιλάμε γιά «Ἐκκλησίες» ὅταν αὐτὲς ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴ θεόπνευστη διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ προκαλοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση καὶ τὴν ἠθικὴ εὐαισθησία τῶν πιστῶν; Δέν διάβασαν ποτέ τους τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου;

ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ καταιγιστικὰ τὰ νομοσχέδια πού φθείρουν καὶ διαφθείρουν τὴν κοινωνία. Πῶς προστατεύεται σήμερα ἢ οἰκογένεια, ἢ μητρότητα, ὁ γάμος, ἢ παιδικὴ ἡλικία; Πρόκειται γιά προστασία τῆς οἰκογένειας τὸ νομοσχέδιο γιά τὴν ταυτότητα τοῦ φύλου πού προκαλεῖ τὸ αἶσθημα τῆς κοινωνίας, τορπιλίζει τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ χρυσὰ ἦθη καὶ τὴν κοινὴ λογικὴ, δημιουργεῖ ἐκρηκτικὴ κατάσταση στὰ σχολεῖα; Ἡ τὸ πιὸ πρόσφατο νομοσχέδιο: «Συναινετικὰ διαζύγια σὲ μιὰ ὥρα σὲ συμβολαιογράφο»; Γιά ὅλα αὐτὰ καὶ πόσα ἄλλα συνειδητοποιοῦμε τὸν ἀρνητικὸ ἀντίκτυπο ἰδιαίτερα στίς εὐαίσθητες παιδικὲς καὶ νεανικὲς ψυχές; Τὸ θέμα εἶναι γενικότερο καὶ πρέπει νά τὸ δοῦμε στίς ἀληθινὲς του διαστάσεις. Κάθε ὀλιγωρία ἢ δειλία ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ δρόμο στοὺς ἀδίστακτους νά ὑπονομεύουν ὅ,τι ὑγιὲς στὸν τόπο μας. Κανένας δέν ἀμφιβάλλει. Τὸ κακὸ εἶναι πάντα προκλητικὸ, ἀναίσχυντο. Σήμερα ἔχει ἀποτινάξει κάθε χαλινὸ. Ἐτσι δημιουργεῖ ἠθικὸ παχυδερμισμὸ. Τὰ πράγματα εἶναι καιρὸς νά μποῦν στὴ θέση τους καὶ ἢ ἀδιαντροπιὰ νά ὀνομάζεται μὲ τὸ πραγματικὸ της ὄνομα. Γιὰτὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τὸ ἀφύσικο θεωρεῖται φυσικὸ καὶ οἱ διάστροφες καταστάσεις κανονικὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅταν ἢ ἀρετὴ προπηλακίζεται, τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκφυλίζεται, ἢ ἀνθρωπότητα ἐκβαρβαρίζεται. Οἱ βάρβαροι εἶναι πιά μέσα στίς πόλεις, ἔχουν μπεῖ μέσα στίς καρδιές. Δέν τοὺς φοβόμαστε πιά τοὺς βαρβάρους, γι' αὐτὸ καὶ δέν ὑποπτευόμαστε πῶς μπήκανε μέσα μας, ὀχυρώθηκαν στήν ψυχὴ μας. Τὸ πιὸ ἀνησυχητικὸ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ

Δέν πρέπει νά σταματήσουμε νά ὑπογραμμίζουμε τὸ ὄνειδος τοῦ αἰῶνα μας καὶ τὴν ὑποκρισία τῆς ἐποχῆς μας, τουλάχιστον στὴ στάση της ἀπέναντι στοῦ παιδί. Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερα θλιβερὸ γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια ἄθῶα παιδιὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν πλανήτη μας κακοποιοῦνται σωματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ ἀσυνειδήτους ἐκμεταλλευτὲς. Καὶ τώρα «Σὸκ προκαλοῦν τὰ στοιχεῖα ἔκθεσης τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας γιά τὴ Διεθνὴ Ἀνάπτυξη (USAID), σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ λιμὸς ἔχει "θερίσει" μόνον στὴ Σομαλία περισσότερα ἀπὸ 29.000 παιδιὰ κάτω τῶν 5 ἐτῶν. Τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιά τὴν κατάσταση στὸ Κέρασ τῆς Ἀφρικῆς ἔκρουσε καὶ ὁ Ο.Η.Ε., ὁ ὁποῖος προειδοποιεῖ ὅτι ὁ λιμὸς θὰ συνεχίσει νά ἐξαπλώνεται προκαλώντας μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἀνθρωπιστικὴ κρίση». Ἡ ἀνθρώπινη θηριωδία, ἀλλὰ καὶ ἀδιαφορία δέν ἔχουν ὄρια. Ξέραμε πῶς μπροστὰ στήν τρυφερὴ παιδικότητα ἀφοπλίζεται καὶ ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος κακοποιός. Καὶ τώρα καὶ αὐτὲς ἀκόμα οἱ διατάξεις τοῦ Ο.Η.Ε., πού ἔχουν συμπεριληφθεῖ στὴ συνθήκη γιά τὰ Δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ καὶ προβλέπουν τὴν προστασία του σὲ περίπτωσι βίας ἐνόπλων συγκρούσεων ἢ πολέμου, περιφρονοῦνται. Χαρακτηριστικὲς οἱ ἑκατόμβες νεκρῶν ἢ τραυματισμένων παιδιῶν. Γιά νά μὴν ἀναφερθοῦμε στὰ ἑκατομμύρια «ὀρφανὰ τοῦ ἔιτζ» ἢ στοὺς ἀσυνειδήτους παιδεραστὲς, ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ καὶ πνευματικὰ στρώματα.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ